

ADLER Jussi OLSEN



WASHINGTONSKÝ DEKRET

KRIMIROMÁNHOST

Malý Pete Bukowski už nejméně hodinu postával pod značkou na hlavní silnici číslo 460 uprostřed Wakefieldu a zíral na cestu směrem do Jarratu. Rodinný buick s opotřebenými tlumiči, kterému navíc unikál olej, býval vždycky slyšet na míle daleko, ale teď bylo všude, až na šumění suchého větříku a monotónní vrzání poutače u obchůdku Plantation Peanuts, ticho. Takže dnes tatínek nepřijede.

Chlapec zašťoural teniskou do šterku a snažil se nedat na jevo zklamání. V minulosti už tady mnohokrát postával a věděl, že ještě přijde mnoho stejných dní, jako je ten dnešní, protože tak tomu bylo od chvíle, kdy jeho otec získal možnost přivýdělků přivazováním pravé nohy na smrt odsouzených k elektrickému křeslu v Greensvillském nápravném zařízení. Když měl otec práci hotovou a nastalo ráno, jeho služba byla u konce. Potom se vždy potkávali u krámku s arašídý a Pete dostal jednu z těch velkých modrých plechovek se směsí ořechů. Práce při popravách přinášela bonus a dny hojnosti, které v rodině vězeňského dozorce Bukowského nebyly příliš časté, takže děti pečlivě sledovaly, kdo bude popraven a kdy.

Ve městě se už dlouho žertovalo o tom, že z guvernéra Janse na se stává měkkota. Někteří ho považovali za příliš liberálního, ale hráči kanasty z Ivoru ho nazývali směšnou, zbabělou komunistickou sviní a Petův tatínek ho taky neměl rád. Když guvernér Jansen popravu odkládal, musela se rodina Bukowských obejít bez přivýdělků. A když vězeň nebyl popraven v předem stanovený čas, býval tatínek napětím celý bílý v obličejí ještě následující den. Podobné dny mu ubíraly na síle a všichni v domě byli našťvaní. Tatínek posílal guvernéra do pekel a lil do sebe jedno pivo značky Budweiser za druhým tak dlouho, dokud na Peta a jeho maminku nezačal křičet. Pete tyhle dny nenáviděl, a proto nenáviděl i guvernéra Jansena. Až budou příští volby, hlasy hráčů kanasty ani jeho tatínka určitě nezíská. A nedostane ani Petův, pokud se k tomu někdy naskytne šance.

Pete počítal těžké nákladáky jedoucí od Petersburgu a snažil se myslet na dny, které má před sebou. Večer se budou dívat

na televizní soutěž, což jeho tatínek miloval. Pořadu se účastnila jedna dívka, která věděla všechno. Říkali jí Doggie, tedy pejsek, a Pete pokaždé, když se ozvalo její jméno, vybuchl smíchy. Hlavně aby jí to dnes večer šlo a celou dobu správně odpovídala, potom tatínek nebude tolik pít.

Ještě jednou se zadíval směrem k severu a vydal se podél asfaltu pryč od obchodu s lahůdkami.

Příští poprava bude až za týden. Jde o někoho, kdo si nic jiného nezaslouží, říkali všichni. O jednoho z černých, kteří nikdy ničeho nelitují. O jednoho z těch, kterým už vypršel čas.

Tak dlouho si Pete dokáže na velkou plechovku se směsí ořechů počkat.

1) Téhož podzimu

I když jí bylo teprve čtrnáct let, Doggie už to bylo jasné.

Stejně jako má každá pohádka začátek, má také konec. A v jejím případě pohádka skončila tím nejhorším možným způsobem.

Všechno začalo, když kancelář guvernéra Jansena zaslala největší místní televizní stanici státu Virginia návrh na nový soutěžní pořad a počáteční kapitál na jeho rozjezd.

Jednalo se o zeměpisnou soutěž, do které byli pozváni všichni, kdo dokázali odpovědět na otázku, jak se jmenuje nejlidnatější čínské město. Místní stanice po pořadu hned skočila.

Když se kamery v televizním studiu konečně rozsvítily, stálo v něm osmačtyřicet účastníků, kteří prošli vyřazovacím kolem. A senzací byla přítomnost čtrnáctileté dívky mezi vyvolenými. Napětí se muselo udržovat po dobu čtyř týdnů, aby sponzor, Lethermanův pneuservis, a kancelář pro kampaň guvernéra Jansena za své peníze a nasazení z pořadu vytřískaly co nejvíc.

První dva díly se vysílaly odpoledne, ale potom se pořad přesunul do hlavního vysílacího času, což byla pro Lethermanův pneuservis neskutečná reklama. Po krátké době už nestíhal vyřizovat objednávky. Automobily stály v dílnách a padal na ně prach. Zákazníci byli nepřičetní. Tohle z akce získal Lethermanův pneuservis.

Mezitím se všechny noviny shodly na tom, že školačka s okouzlejícím úsměvem může vyhrát, a dobré tři čtvrtiny obyvatel státu Virginia zapomněly na ostatní kanály.

Byl to nový rekord. Soutěžní pořad *Okolo Velké čínské zdi* se stal oblíbenou lidovou zábavou. Ve dnech vysílání dramaticky stoupal prodej slaných brambůrků a podobných pochutin.

Takovéto záležitosti přiváděly lidi od televize k šílenství.

Téměř všichni v celém státě Virginia sázeli na výsledek. Každý měl svého favorita. Mnoho lidí upřednostňovalo šerifa jednoho z nejmenších okresů státu, jiní zase vlnadnou blondýnu se silikonovým poprsím a štíhlými boky, ale většina hlasovala pro

dívku s velkými dolíčky ve tvářích, nejmladší účastníci soutěže Dorothy Curtisovou, zvanou též Doggie.

Byla rychlá, věděla toho víc než většina dospělých a uvolněně se smála odlehčujícím vtipům moderátora. Téměř vřhávala lidem slzy do očí a všichni dělali, co mohli, aby jim žádný díl neutekl a oni se dozvěděli, jestli dívenka vydrží až do hořkého konce.

Po třech týdnech a dalších třech dílech dostali virginští televizní diváci své tři vítěze – a jaké vítěze! Guvernér Jansen zářil jako hollywoodská hvězda, moderátorovi zdvojnásobili plat a noviny bláznily. Populárnější vítěze aby člověk pohledal. Tedy až na blondýnu, která vypadla v posledním kole, ale zase získala vlastní talk show, kde může předvádět své vnady.

První cenu vyhrála macatá černoška, Rosalie Leeová z New Yorku, která úplnou náhodou přijela do Virginie poprvé v životě, aby navštívila svou sestru Josefinu. Tahle Rosalie byla ohromující kus ženské, zuby měla jako perličky, hlasitě se smála a vrhala pohledy do publika. Navíc jako málokdo dokázala sedět a vychutnávat si odpovědi, takže přiváděla lidi k nepřičetnosti. Ale nakonec vyhrála.

Jen o bod za ní zaostal T. Perkins. Nevýrazný, ale milý šerif jednoho z nejmenších okresů v severozápadní části státu, který vypadal trochu jako albín. Kdysi dávno na sebe upozornil jako jeden z nejlepších hráčů šipek ve státě. A nakonec, na krásném třetím místě, se umístila Doggie Curtisová, dívka s dolíčky ve tvářích. Jaký úspěch! Ne, vítězové nemohli být populárnější a rozdílnější a všechny zúčastněné strany byly spokojené. Jak by se jakákoli skupina obyvatelstva mohla díky těmto třem cítit ostrčená? To prostě nebylo možné.

Tři šťastní vítězové, Rosalie Leeová, T. Perkins a Doggie nebyli připraveni na to, co je čeká, když v přímém přenosu přebírali dosud tajné odměny. Vedle různě vysoké částky v hotovosti nezažijí tihle tři nic menšího než cestu na druhý konec zeměkoule.

Hlavně pro Doggie šlo o něco nepochopitelného. Spolu s guvernérem Jansenem a jeho štábem pojedou do Číny. Navštíví tuto uzavřenou zemi a všechno budou mít hrazené.

Doggie se červenala pýchou. Dvacet dní budou projíždět zemí společně s oficiální čínskou delegací.

Znělo to jako pohádka.

Následujícího dne psaly místní noviny, že se jednalo o skvělé PR představení, a uznale tomu přikyvovali dokonce i Janse-
novi odpůrci a lidé z celostátních televizních stanic. Guvernér Jansen dokázal vždy ze všeho vytřískat to nejlepší a nyní to opět naprosto jasně předvedl.

Doggiin otec byl na chytrou hlavu své dcery pyšný, ale její výhra ho nepotěšila. Byl republikán, navíc vysoce radikální, a demokratu Bruce Jansena, za nímž stálo staré rodinné jmění, upřímně nenáviděl. „Jansen je hajzl,“ řval. „Takové PR akce, která má pomoci zatracenému nevěrohodnému demokratovi k vzestupu na politickém žebříčku, se účastnit nebudeš!“ Proto Doggie výlet zakázal a její matka ho musela hodně přitlačit ke zdi, aby dceru nakonec přece jen pustil.

Osud tomu chtěl, že to byla jejich poslední hádka, kterou Doggie slyšela. O pouhých pět měsíců později se její rodiče po těžkém boji o peníze a rodičovská práva rozvedli. Doggie zůstala s matkou a místo otcova příjmení teď používala matčino jméno za svobodna.

Její otec měl svým způsobem pravdu. Celé to byla PR akce, ale co? Guvernér Jansen byl šikovný. Ze tří obyčejných lidí udělal miláčky celé země a jejich prostřednictvím pozval všech sedm milionů obyvatel Virginie na výlet do tajuplné země. Všude se o tom mluvilo, takže Jansenovi se opravdu podařilo dostat do hledáčku médií. Psaly o tom školní noviny, časopisy pro ženy, ba dokonce i otcův smrtelně nudný hotelový a restaurační občasník. A všichni chtěli mluvit s Doggie. Ve Virginii vycházely čtyřiatřicately noviny, z nichž jednadvacately ji kontaktovaly s nabídkou, že s ní udělají rozhovor nebo jí zaplatí za otištění jejich deníkových zápisků. S nejlepší nabídkou přišly noviny *Virginia Pilot*, které také pořídily sto jejích fotografií na verandě matčína domu.

Ano, PR akce se skutečně vydařila. Guvernér Jansen si dokázal získat srdce všech jedním jednoduchým objetím, ovšem

měl i druhou tvář. Možná byl vypočítavý, avšak žádný gauner to nebyl. Byl prostě fantastický.

Doggie s bušícím srdcem mávala na rozloučenou. Stála na slunci a dívala se na schůdky do letadla, zářícího odraženým světlem. Už byla v Mexiku, v Puerto Ricu a minimálně ve dvaceti amerických státech, ale dosud nikdy neletěla něčím tak velikým a děsivým.

Když došla ke svému místu uprostřed, šerif T. Perkins s těžkými víčky už seděl u okénka a pozlacenou šipkou si čistil nehty. O několik vteřin později k ní přišla guvernérova manželka Carroll Jansenová a poplácala ji po tváři. „Jsi opravdu šikovná holka, Doggie,“ řekla. „To je úžasné, žeš vyhrála třetí místo, opravdu skvělé. My dvě si to spolu užijeme.“ Pokývala hlavou doprava i doleva a potom se uvelebila na své místo o několik řad vpředu. Seděla mezi svým manželem a jeho nepostradatelnou pravou rukou, Thomasem Sunderlandem.

Vtom se přihrnula Rosalie Leeová. Srdečně pozdravila a usedla se, přičemž částí svého obrovského černého těla zabrala polovinu Doggiina místa. Vybalila ohromný papírový sáček, ve kterém měla kokakolu, sušenky a sladké tyčinky téměř všech druhů. Bez okolků začala všem kolem sebe nabízet ze svého pokladu. Stejně to bývalo i v televizních studiích. Ve společnosti Rosalie Leeové nesmělo nikomu nic chybět.

Pustila se do přežvykování přinesených laskomin a bavila Doggie vyprávěním o New Yorku, o svém malém bytě v Bronxu a třech malých roztomilých synech. Rychlým pohybem roztrhla sáček s dalšími pochoutkami a s hurónským smíchem dokončila historku o tom, jak svého hulvátského manžela vykopala z bytu zadkem napřed.

Když se hlasitě chechtala, šerif T. Perkins se částečně probudil a zmateně zíral kolem sebe. Byl to trpělivý muž, občas upadl do spánku a moc toho nenamluvil. Ze všech tří vítězů byl bezpochyby nejchytřejší. I když Rosalie Leeová mohla svým způsobem dělat dojem prostoduché a omezené ženy, člověk ji nesměl soudit jen podle vzhledu. Její mozek dokázal během okamžiku přeradit a ona pak ostatním ukázala záda. Takhle to předvedla většině soutěžících.

„Ty jo!“ Rosalie vykulila velké oči a zírala na Tichý oceán pod sebou. „Támhle ostrov Molokai bojuje s mořem. Myslím, že je to slyšet skoro až sem, že jo?“ To byla typická poznámka Rosalie Leeové.

Šerif T. Perkins neochotně otevřel spánkem zastřené oči. Netušil, o co jde. Později jim vysvětlil, že poslední tři dny a tři noci vůbec nespal. Šerif si nemůže dovolit jen tak na dvacet dní vypadnout pryč, aniž dá předem do pořádku všechny případy na psacím stole. Každý pro to měl pochopení.

Doggie to určitě chápala.

O pár hodin později k nim přes opěradlo sedadla strčil hlavu mladý muž, který spal od chvíle, co se odlepili od země. „Wesley Barefoot!“ představil se a zuby mu jen svítily. „No, tak příštích pár týdnů strávíme společně. Možná znáte mou matku? Je sekretářkou guvernéra Jansena.“ Zavrtěli hlavou.

„Abych nezapomněl, gratuluju,“ změnil téma. „Sledoval jsem všechny díly, stejně jako všichni ostatní! Byli jste šíleně dobří!“

Vstřícně se usmáli, což mladík pochopil jako pobídku, aby jim začal vyprávět svůj životní příběh. Studoval práva a miloval politiku a anglické rockové skupiny. To se dozvěděli velmi rychle, stejně jako spoustu dalších, naprosto nepotřebných informací.

Doggie si pomyslela, že je hezký a pěkně voní.

Když je na letišti v Pekingu vítal zástup fotografů, kameramanů a novinářů, uchopil Bruce Jansen obě výherkyně, Rosalii a Doggie, za předloktí. Byla zima, všude prach a šedivo a všichni mluvili jeden přes druhého. Po obligátních otázkách čínských novinářů guvernér obě ženy pustil a obrátil se k zástupcům mezinárodního tisku, kteří stáli za modře oděnými čínskými vojáky.

Doggie si okamžitě všimla jednoho z novinářů, velmi malého muže s pronikavými tmavými očima a ustupujícími kouty ve vlasech, kterému se očividně dostávalo větší pozornosti než ostatním a který suverénně získal odpovědi na všechny svoje otázky. Když byla audience u konce, guvernér a jeho žena společně se dvěma čínskými úředníky zmizeli v černé limuzíně a jeho nejbližší spolupracovníci ho následovali v dalším voze. Zástup novinářů

prořídil. O Jansenovy spolucestující projevil zájem pouze novinář trpasličího vzhledu s tmavými očima. Mávl na svého fotografa a postavil se přímo před malou skupinku.

„Ahoj! Jmenuju se John Bugatti,“ řekl chraplavým hlasem a odkašlal si. „Pracuju pro NBC. Mám za úkol vás a Jansenův štáb během celého pobytu doprovázet, takže bychom se asi měli seznámit.“

Zblízka bylo vidět, že má v obličejí víc pih než kdokoli jiný, koho Doggie znala, a hned se do něj zamilovala. Všechno bylo výborné a ona si to užívala plnými doušky. Obavy jejího otce byly zcela zbytečné.

Je v dobrých rukou.

Poslední den v Pekingu začal pro Doggie Curtisovou jako pohádka, stejně jako všechny předchozí dny. Malá skupinka Američanů zahájila den jako obvykle, totiž konzumací obrovského množství teplých chodů v hotelové restauraci. Kolem nich postával zástup usmívajících se čínských číšníků. Až na Rosalii Leeovou a Carroll Jansenovou, které svou jemnou motorikou připomínaly svázanou medúzu, všichni ostatní jídelní hůlky dobře ovládli.

Doggie se rozhlédla kolem sebe. Výrazné barvy na stěnách a všechny ty vyřezávané dřevěné ornamenty ještě víc vynikly díky velkým oknům s výhledem na vzdálené pagody.

„Další velmi příjemný a požehnaný den,“ jak říkala Carroll Jansenová každé ráno. Všichni se těšili na to, co dnes zažijí.

Doggie odložila jídelní hůlky a naposledy se zadívala přes město a střechy, pokryté taškami ve tvaru šupin, u budov připomínajících zvony. Procházeli se nádhernými, dlouhými uličkami Letního paláce, naslouchali větru u jezera Pej-chaj a v tichosti vnímali klid, který se vznášel nad Síní modliteb za dobrou úrodu. Dny pádily jako splašené a oni měli naplánovaný ještě autobusový výlet na trh s hedvábím a potom oficiální návštěvu konzulátu, který ležel kousek od úzkých uliček trhu. Večer je čekal cirkus a pokračování cesty na venkov. Si-an, Žlutá řeka, Chang-čou, Šanghaj a zpátky domů. Člověk jen počítal dny a vše si užíval.

Jako výbuch se jim před očima otevřelo hemžení na trhu s hedvábím. V nejméně stovce maličkých, ošumělých dřevěných stánků obsluhovali téměř jednotně oblečení prodavači, kteří na skupinku zvědavě zírali, jako kdyby pro ně tito cizinci znamenali naprosté štěstí.

Na tomto tržišti byl kupodivu pozoruhodný klid. Dokonce i těch pár místních obyvatel Pekingů, kteří skupinku sledovali jako psi, jejichž příští pohyb nelze odhadnout, bylo úplně zticha. Nikdo na ně nepokřikoval, nikdo je do něčeho nenutil.

„To je ale obchodnická disciplína, kruci. Měla bys vidět, jak za člověka tahají a tlačí na něj v Hongkongu nebo v Tchaj-peji,“ zašeptal vedle ní John Bugatti. „Ale za pár let to určitě přijde i sem.“

Přikývla a sklouzla pohledem na přeplněné pulty s látkami a barevnými kimony a poté na hedvábný šátek, který by na matčiných ramenou jistě vypadal skvěle.

„Kolik asi může stát? Co myslíš, že je tady napsáno?“ zeptala se Bugattiho a ukázala na cedulku s čínskými znaky.

Ze zadu se zničehonic vynořila Carroll Jansenová a vzala Doggie kolem ramen. „Ano, nádherně by ti slušel!“ Usmála se, vytáhla peněženku a podala prodavačovi několik bankovek. Když muž šátek balil a podával jí ho přes hrubá prkna pultu, ani se na ni neusmál, ale ona si toho nevšimla.

„Pojď sem, Doggie!“ zakřičel guvernér Jansen před změtí velkých i malých čínských figur z neurčitěho materiálu. „Podívej se sem! Přinášejí štěstí! Rád bych ti jednu věnoval!“

Po pár minutách pokračovali dál. Doggie měla kolem ramen šátek a pod paží si nesla malou dutou figurku Buddhy. Byla pyšná a šťastná. Guvernér Jansen se jí podíval zhluboka do očí a ujistil ji, že ta malá figurka symbolizuje věčné pouto přátelství mezi nimi dvěma. Bylo to naprosto neuvěřitelné.

Narovnala ramena a nasála svěží vzduch. Všechno kolem ní bylo skvělé. Spolucestující, holé exotické stromy i lidé pohybující se v jejich stínu. Usmála se na dělníky, kteří seděli na obrubníku s jídelními hůlkami a malými miskami plnými kouřících nudlí a zeleniny. Jídlo si nabrali u několika provizorních stolků, které stály za nimi na sluncem vyhřátém chodníku.

Těsně před ní kráčel Wesley Barefoot a široce se usmíval. To bylo poznat i zezadu. K oku měl přilepenou levnou, nově pořízenou kameru a otáčel se na všechny strany. Vedle něj pochodoval T. Perkins a pozorně se díval kolem sebe. Dělal dlouhé kroky a nesl si dvě igelitové tašky nacpané všemožnými hračkami pro synovce a neteře. O kus dál před nimi si to rázoval guvernér Bruce Jansen, který byl z toho všeho výborně naladěný, a Caroll Jansenovou držel pod paží. Zamával na jednoho úředníka konzulátu, který jim z otevřené brány úřadu vyšel naproti.

Doggie se zadívala na budovu. Podle očekávání byla menší než vlastní ambasáda na Siou-šuej Pej-tie, kde před několika dny pojedli skvělou uvítací večeři, ale i přesto působil konzulát ve slunečním světle povzbudivým a velkolepým dojmem. Americká vlajka – hvězdy a pruhy – povlávala ve větru a štíhlý čínský strážný v uniformě stál na svém nízkém stupínku před zamřížovanou bránou.

Doggie se přes rameno ohlédla zpět do úzké uličky na tržišti. Mezi touto oficiální budovou, vyzdobenou ve stylu západní kultury, a podomácku stlučenými stánky na trhu s hedvábím byl přímo propastný rozdíl. Propast mezi tradicemi, zvyky i životem.

O kousek dál vyhodil jakýsi malý obchodník do vzduchu jednoho ze svých mytických draků a všichni se zahleděli na to, jak se drak elegantně zavlínil.

A vtom se to stalo.

Caroll Jansenová najednou vykřikla, rozhodla paže a odmítala pustit svou kabelku. Doggie se k ní bleskurychle otočila a v tu chvíli jakot Caroll Jansenové utichl. Klesla k zemi a krev stříkající z krku zasáhla jejího manžela. Jansenův poradce Thomas Sunderland mezitím poskočil kupředu a pokusil se zadržet mladého Číňana, který v ruce držel nůž. Šerif T. Perkins odhodil igelitové tašky a celé betonové prostranství před konzulátem ožilo malými gumovými míčky a plastovými figurkami. Skokem, jaký by od něj člověk neočekával, odřízl atentátníkovi cestu zpět do úkrytu v davu na trhu s hedvábím. Doggie zahlédla, jak se nůž ještě jednou zablyštěl, což si později dokázala kdykoli vybavit i po mnoha letech, když zavřela oči. Ve chvíli, kdy se nůž dostal do rukou T. Perkinse, už byl zakrvácený.

Vtom si všimla guvernéra Jansena. Deset metrů od ní začal podklesávat v kolenou. Postava, kterou držel v rukou, už byla bez života a Doggie sledovala, jak ze všech stran přibíhají lidé, aby pomohli jemu i jeho manželce.

Všechno pozorovala s třesoucími se rty. Viděla Rosalii Leeovou, jak s obtížemi roztrhala na kousky svůj hezký svetr a snažila se zastavit krvácení. Vojáky, jak přeskočili T. Perkinse a divoce ječícího Číňana, který nyní ležel zkroucený pod Perkinsovým špičatým kolenem. Viděla, jak šerifovi teče z paže krev, a zahlédla i Wesleyho Barefoota, který stál naprosto tiše na malém prostranství před konzulátem. V obličeji byl bílý jako mrtvola.

Ano, Doggie viděla Wesleyho Barefoota ve chvíli, kdy dospěl a jeho thymolinový úsměv mu vybledl.

Mezitím John Bugatti a guvernéřův poradce Thomas Sunderland společnými silami přenášeli Carroll Jansenovou dovnitř do budovy konzulátu. Všude byl virvál, rámus a křik. Většina přítomných spěchala a vyděšeně se chytala za hlavu. Hrozný kontrast s tichým fňukáním útočníka o dvacet metrů dál.

Posadila se na nízký stupínek strážného, pod obrovskou mramorovou deskou, opřela se zády o cihlový sloup a zůstala tam sedět.

„Pojď, holčičko! Pojď, Doggie!“ mluvil na ni T. Perkins. V té době uběhlo od napadení Carroll Jansenové už nejméně deset minut.

Rozhodil paže a přitáhl si ji k sobě. „Vidělas, co se stalo?“ Přikývla.

„Bohužel je mrtvá, Doggie.“ Na chvíli úplně ztichl, jako by chtěl slyšet její odpověď, ale Doggie nic neříkala. Už to věděla.

Dovedl ji dovnitř konzulátu, do velké, bíle vymalované místnosti, kde se o ně starali dva pověřeni úředníci. Vzduch uvnitř jako by praskal. Většina úředníků seděla se zaraženým výrazem před počítačem nebo s telefonem v ruce. Šlo o vážnou krizi, to bylo jasné na první pohled. Musela být informována spousta čínských i amerických institucí a čekalo se, jak se k tomu vyjádří. Nálada byla hektická. Několikrát zaznělo i jméno ministra zahraničních věcí Jamese Bakera.

Pod okny byl slyšet jekot lidí pobíhajících po ulici sem a tam. Mladý Číňan, který Carroll Jansenovou napadl, byl pořád

přitlačený ke zdi, stál tam a třásl se. Vypadalo to, jako by ani nechápal, co se tady vůbec stalo.

„Myslím, že není normální, Doggie,“ řekla Rosalie Leeová a stiskla jí paži.

Podívala se na muže v uniformách, kteří útočníka pevně drželi, vzteky křičeli a s opovržením na něj hleděli. Potom přijelo auto s dalšími uniformovanými muži, aby ho odvezli, a z mladíkových očí čišela hrůza.

„Do dvou dnů dostane ten hajzl kulku do týla, pojďme se vsadit!“ řekl jeden z úředníků.

Doggie se pokusila mladíka doprovodit na korbu auta, a vůbec nic nechápala. Věděla jen jedno. Že chce domů.

Potom se posadila na židli a seděla tam a zírala, dokud jí John Bugatti nevložil do ruky šálek kouřícího čaje.

„To, co se stalo, je příšerné, Doggie,“ řekl a pokusil se o úsměv. „Je nám všem hrozně líto, že jsi toho musela být svědkem. Ale nesmíš si nechat rozbít duši na kousky, posloucháš mě?“

Přikývla. Byl to zvláštní způsob, jak se vyjádřit, ale pochopila, jak to myslí.

„Bylas u toho náhodou, to je celé. Chápu, že se teď cítíš maličká, vyděšená a hodně moc nešťastná, ale už je po všem! Za pár dní jsme zpátky doma!“

Doggie se zhluboka nadechla. „Ale vždyť jsme toho měli ještě spoustu vidět.“ Teprve teď si uvědomila, že pohádka skončila. „Hory, hrobku dynastie Ming a terakotovou armádu! Tohle všechno jsme měli navštívit, nebo ne?“ Teď jasně pocítila smutek v duši.

Bugatti ji objal kolem ramen. „Doggie, poslouchej! To, co se stalo, nás k sobě připoutalo.“ V pozadí souhlasně přikyvovala Rosalie Leeová. „Kvůli tomu, co jsme dneska zažili, k sobě od téhle chvíle až do konce života patříme, jasný? My všichni tady. Ty, já, T. Perkins, Rosalie Leeová i Wesley. Chápeš?“

Doggie se na ně podívala. To, co Bugatti právě řekl, měl každý z nich vepsáno do obličeje. Wesley se pokusil přikývnout, ale nedokázal to. Jeho tělo bylo celé jakoby ztuhlé.

Bugatti si odkašlal. „Od tohoto okamžiku k sobě všichni určitým zvláštním způsobem patříme, myslím. Když někdo z nás

pocítí potřebu a bude hledat útěchu, a to kdykoli, můžeme se jeden na druhého obrátit. Nezapomeň na to, Doggie! Od téhle chvíle mi můžeš kdykoli zavolat a požádat mě o pomoc. A určitě to platí i o ostatních.“

Rosalie i T. Perkins přikývli.

Doggie se na ně nešťastně podívala. To se přece jen tak říká. „Jak bych tě asi tak dokázala sehnat?“ zeptala se. „Určitě jsi pořád v Číně nebo v New Yorku nebo v Camp Davidu nebo někde úplně jinde!“ Znovu potřásla hlavou. „Jsi známý novinář a já jen obyčejná holka! Copak to není jasný?“

Bugatti přikývl. Vzal figurku Buddhy, kterou jí Bruce Jansen daroval sotva před půlhodinou, a položil si ji do klína. „Můžu si tohle na chvíli půjčit?“ zeptal se a vytáhl T. Perkinsovi z náprsní kapsy pozlacenou šipku. Seškrábl z pootevřených rtů figurky trochu barvy, a tím zvětšil přístupový otvor do vnitřní dutiny. „Podívej se!“ Z notesu, který neustále nosil v náprsní kapse, vytrhl jeden list. „Napíšu ti telefonní číslo na mého drahého strýčka Dannyho, a tomu můžeš kdykoli zavolat. Jestli existuje někdo, kdo vždycky ví, kde jsem, pak je to on.“ Stočil papírek a zastrčil ho figurce do úst. „Koukej, Doggie! Teď je Dannyho číslo uvnitř figurky. Takže jestli někdy budeš potřebovat, můžeš se se mnou spojit.“

V tom okamžiku vešel do místnosti guvernér Jansen, těsně následovaný Thomasem Sunderlandem. Oba byli v obličeji úplně popelaví.

Jansen zůstal na chvíli tiše stát. Smutnýma, prázdnýma očima hleděl před sebe. Pak se zvláštním způsobem, díky kterému všichni sklopili zrak, napřímil a řekl něco, na co Doggie nikdy nezapomene:

„Drazí přátelé, dělali jste, co jste mohli! Kéž vám Bůh žehná navždy...!“

Vtom se mu zlomil hlas.